

Divina Tragedie - Cântul VIII

Adrian Erbiceanu

Un Babilon! Așa păreau s-arate
Încrângăturile de legi-spirală,
De-adunătura vremii guvernate.

Mă tot codeam, cuprins de îndoială,
Văzând trei guri cum așteptau deschise,
Să mă absoarbă-n foamea abisală.

„Spre STÂNGA să cotesc” - mi se prescrise,
De-același infailibil Disident,
Când „Ordinul de sus” mi se transmise,

Cu sentimentul că-s promovat Sergent.
Dar cum puteam să-mping drumul cu pieptul,
Când „Pythia” mă lăsase insolvent?!

Ea îmi „vânduse”, sigură, conceptul,
- Legându-mă de el prin jurăminte -
Că DREAPTA e-n prezicere perceptul

De-a merge doar pe drumul dinainte.
Abandonat, zăceam pe-o întrebare
În golul ce-mi cutreiera prin minte,

Când, brusc, o genă, în reanimare,
Se deșteptă-ntr-un șoc imprevizibil,
Ghidându-mă pe calea de salvare:

Pe MIJLOC era drumul plauzibil,
Către acele ‘nalte destinații!
Și, dus parcă de-un gând irezistibil,

- Catalizat de-avânt și palpitații -
Mă și văzui acolo, pe colină,
Martor unor suspecte tribulații.

(Dar, cum abia urcam pe serpentină,
Nu dezlegasem, încă, nici o iotă,
Din percepțiunea asta misogină.)

Plutea-n văzduh o „mână” mafiotă.
"Olympul", tot, părea că se „traduce”
Într-o spoială pur fanariotă.

Ne-nțelegând pe care drum s-apuce,
Gândirea mea zăcea atrofiată
De recea rezemare pe uluce,

Când, din Neunde,-o voce-nzăbălată
Mă prinse, implacabil, în capcană,
Ca fata ce se lasă despuiată:

-„Ești încurcat în gloata plebeiană!
Prescrisă ți-e direcția! Și clară!
De ce îți mântui timpul de pomană?!”

-„Maestre!”... Ca o umbră mercenară,
Descinsă dintr-un Parthenon sihastru,
Ceva m-a strâns, să nu mă piardă iară:

-„Sub care stea ești năruit pilastru?
Că fără noimă mintea-ți pendulează,
Stârnind furtuni aproape de dezastru!”

-„Maestre, -am zis, ca omul spre amiază -
De când, la sfatul tău, trecui hotarul,
Oracolul mă binecuvântează”.

-„Oracolul?!... Cine-a tocit amnarul,
Stârnind cicloane-n mintea ta de-un gram,
De nu-ți mai stă pe burtă brăcinarul?!”

-„Maestre -am zis- e fata lui Priam.”
Un râs barbar, din vintre, în cascadă,
Mă involbură ca frunzele pe ram.

-„Smaranda a voit să mi te vadă
Și să te-atragă-n vale, la pârleaz,
Unde pe mulți i-a dus, dintr-o otheadă,

În mreje prinși... la greu și la necaz!
Tu uită de ferchezuita fată
Ce așterne-n drum marama-i de pricaz!”...

Năuc, un vânt porni pieziș să bată.
Parcă-ntr-o dungă și la cotitură,
Lovind ca într-un zid de cazemată.

Murmure tâmpe, clocote de ură
Se-ncolăciră metamorfozate
Într-o urgie fără de măsură.

Dintr-un Nimic ajuns Enormitate,
Tot mai viril, mai versatil, mai tare,
Larma se-amplifică-n ferocitate,

Și prăvălindu-se peste hotare,
Cu detunări și fulgere livide
Deschise drumul cel fără-ndurare.

Valsând sinistru, umbre vechi, rigide,
Pe el, forțau Edilii să decidă,
În dezbinări și lupte fratricide,

După legi noi avutul să-l dividă.
-„Ce faceți oameni buni ?!” - eu, cu sfială
Mă-amestecai cu umbrele-n coridă.

-„Nu te băga! Nu-ți fierbe nici o oală!”
Și-aceeași mână, încă nevăzută,
Mă trase brusc afară din greșeală.

-„Ăștia se bat pe-o cauză pierdută!
Când s-a decis ca bunul să se-mpartă,
Tot omul și-a văzut traista umplută;

Cine-a luat, când a ieșit pe poartă,
Azi huzurește-n bine, fără teamă
Că punga îi va fi cândva deșartă.

Numai că nihilismul se înhamă
În lupte intestinale, inutile.
Tu mergi pe calea ta! Calea te cheamă!

Ai înțeles ce ți s-a zis, copile?!”...
Ca o furtună care se-ntețește,
Ca trăsnetul dintre puteri ostile,

Vocea din urmă-n mine scormonește,
De parc-ar prevesti deznodământul.
-„Ce vor și ăștia, ce le mai lipsește?”

-„Ce-aveau mai bun și au pierdut: Pământul!”